

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Ing. J. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem v Břeclavi, Smetanovo nábřeží 6, za účasti **Celního ředitelství Brno**, se sídlem v Brně, Koliště 21, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2006, č. j. 30 Ca 198/2005 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Brno (dále jen „správní orgán“) ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6118-02/05-0101-21, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Celního úřadu Břeclav (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 5. 2005, č. j. 4285/05-0211-021, výzva k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě č. V/700064/1998. Krajský soud odmítl žalobu stěžovatele, protože dospěl k závěru, že exekuční výzva dle ust. § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), není ve smyslu ust. § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutím, ale jen úkonem, kterým se upravuje vedení řízení.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Předně zdůraznil, že mu dosud nebyl doručen exekuční titul, na jehož základě byl vyzván k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě. Jednotná celní deklarace (dále jen JCD) nemohla být řádným a účinným způsobem doručena jeho právnímu zástupci, protože tohoto k přebírání JCD nezmocnil; plná moc udělená právnímu zástupci stěžovatele totiž neobsahovala výslovné zmocnění k přebírání JCD. Tento názor vychází i z metodického pokynu č. 2 vydaného ředitelem odboru MF-GŘC v roce 1997. Jestliže správní orgán změnil svým rozhodnutím datum splatnosti, nepřímou tuto námitku uznal. Stěžovatel dále uvedl, že mu JCD nemohla být doručena uložením, neboť se v době doručení zdržoval v Makedonii. Protože nebylo řádně doručeno, nemohla nastat splatnost nedoplatku. Dále poukázal na skutečnost, že nedoplatek již byl uhrazena ručitelem společností G., která jej po stěžovateli vymáhá soudně. Svou kasační stížnost uzavřel stěžovatel konstatováním, že na rozhodnutí správního orgánu se nevztahují kompetenční výluky dle ust. § 70 písm. a) nebo c) s. ř. s., neboť bez takového rozhodnutí – výzvy by dle ust. § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nemohl správce daně přistoupit k vymáhání daňového nedoplatku. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Dle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ust. § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

Před vlastním vyjádřením se ke stížným námitkám považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést následující. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných tvrzení a tedy důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen pod písm. a) až e) zmíněného ustanovení. Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, jak je tomu i v daném případě, je podřaditelná pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu spatřuje a argumentačně ji doložil. Omezí-li se však stěžovatel

v kasační stížnosti pouze na námitky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby, nelze než konstatovat nedůvodnost takovýchto námitek, neboť jdou mimo rámec rozhodnutí soudu, který usnesením o odmítnutí žaloby nikterak neposuzoval věc samu, tedy zákonnost rozhodnutí správního orgánu, ale pouze rozhodl o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno.

V dané věci krajský soud odmítl žalobu, aniž by se zabýval vlastním věcným obsahem žaloby, neboť se domníval, že zde nebyly splněny podmínky řízení, tj. že zde absentovalo rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je proto oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí krajského soudu pouze v mezích rozsahu a důvodů kasační stížnosti (resp. nad rámec těchto mezí v limitech daných § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) z hlediska toho, zda krajský soud správně posoudil nesplnění uvedené procesní podmínky. Zabýváním se věcným obsahem žaloby by však Nejvyšší správní soud vybočil z přezkumné role, která je mu v tomto typu soudního přezkumu soudním řádem správním svěřena, a tedy překročil svou zákonem svěřenou pravomoc. Proto se Nejvyšší správní soud nevyjádřil k námitkám stěžovatele týkajícím se doručení exekučního titulu, uhrazení dluhu ručitelem či splatností nedoplatku.

Jestliže stěžovatel namítl, že na rozhodnutí správce daně se nemůže aplikovat kompetenční výluka, Nejvyšší správní soud tento názor z důvodů uvedených níže nesdílí. Jak již Nejvyšší správní soud dříve uvedl ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003-48, publikovaném pod č. 187/2004 Sb. NSS, v řízení o splnění daňové povinnosti daňovým ručitelem je třeba odlišovat dva druhy výzev. První (§ 57 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků), proti níž se může ručitel odvolat proto, že není ručitelem nebo že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu anebo že již byla požadovaná částka zaplacená. Doručením této výzvy se daňový ručitel stává daňovým dlužníkem, jemuž vzniká platební povinnost; tato výzva je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterou lze po vyčerpání opravných prostředků vlastních daňovému řízení napadnout správní žalobou. Druhým typem výzvy je výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, která má již jen povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností; tato výzva proto nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Vzhledem k okolnosti, že ke stejnému závěru došel v rámci svého přezkumu i krajský soud, Nejvyšší správní soud nemůže jeho postupu cokoliv vytknout, neboť tento odmítnutím žaloby setrval na výkladu zákona o správě daní a poplatků, který je zcela v souladu se zákonem, podpořený ustálenou judikaturou.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými krajským soudem, na jehož správné odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu žádné náklady řízení dle obsahu spisu nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

